

Arrest

nr. 136 374 van 15 januari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 september 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. DEMYTTENAERE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker en zijn Belgische partner leggen op 6 maart 2014 te Kortrijk een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.2. Verzoeker dient op 14 maart 2014 een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 9 september 2014 de beslissing tot weigering van verblijf van

meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 17 september 2014 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14.03.2014 werd ingediend door:

Naam: [A.]

Voornaam: [K.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

(...)

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actiefwerk zoekt'.

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- attest ABVV-Kortrijk dd. 12.06.2014 waaruit blijkt dat zij in de periode januari-mei 2014 een werkloosheidsuitkering ontving*
- vier rekeninguittreksels met vermelding van het tussentijdse saldo van een rekening op naam van de referentiepersoon: uit deze rekeninguittreksels blijken echter geen inkomsten; ze worden dan ook niet mee in overweging genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon*
- schrijven Bond Moyson dd. 24.04.2014 waaruit blijkt dat de referentiepersoon het statuut 'persoon met een chronische aandoening' toegekend werd nav hoge ziektekosten; medisch attest dd. 13.06.2014: uit deze documenten blijkt niet dat de referentiepersoon officieel werd erkend als zijnde arbeidsongeschikt.*

Gezien de referentiepersoon geen officiële documenten voorlegt waaruit blijkt dat zij vrijgesteld is en niet beschikbaar dient te zijn voor de arbeidsmarkt wegens ziekte/arbeidsongeschiktheid, dient zij aan te tonen dat zij heden actief op zoek is naar een job. Echter, gezien de referentiepersoon niet aantoonde, kan de voorgelegde werkloosheidsuitkering niet in aanmerking genomen worden in de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht het middel toe als volgt:

*“art. 40ter van de Vreemdelingenwet stelt:
[...]*

Verzoeker heeft meerdere attesten neergelegd waaruit de complexe situatie blijkt van zijn echtgenote.

Hij heeft volgende documenten voorgelegd:

- attest werkloosheid;*
- rekeninguittreksels waaruit blijkt dat de partner van verzoeker steeds voldoende saldo heeft;*
- medisch attest;*
- schrijven Bond Moyson waaruit blijkt dat de partner van verzoeker een chronische aandoening heeft, en hier ook voor erkend is.*

Verweerster heeft een negatieve beslissing genomen omdat zij stelt dat de stukken die werden neergelegd, onvoldoende zijn om aan te tonen dat zij voldoende bestaansmiddelen heeft.

De wet spreekt hier echter niet over, en stelt evenmin welke documenten in dit geval dienen te worden voorgelegd.

Het was voor verzoeker dus onmogelijk om bij zijn aanvraag te weten welke documenten hieromtrent van hem werden verwacht.

Verzoeker heeft te goeder trouw de eerder opgesomde documenten afgeleverd in de redelijke veronderstelling dat deze voldoende zouden zijn om de inkomsten te staven.

Deze documenten tonen namelijk aan dat zijn partner een chronische aandoening heeft.

Verweerster haalde hier zelf al bij aan dat verzoeker geen bewijs heeft voorgelegd van ziekte- of arbeidsongeschiktheid, waaruit dus kan worden afgeleid dat men hier wel mee zou rekening gehouden hebben indien dit voorlag.

Verweerster heeft in haar beslissing dus een extra voorwaarde voor de toekenning toegevoegd, namelijk dat effectief bewezen zou worden dat zij werd vrijgesteld van de plicht om werk te zoeken.

Verzoeker kon onmogelijk weten dat deze voorwaarde, die niet in de wet omschreven staat, zou worden opgelegd.

Er kon derhalve niet redelijkerwijs van hem verwacht worden dat hij dit document zou voorleggen bij zijn aanvraag.

In de bestreden beslissing is verweerster ervan uit gegaan dat verzoeker had moeten weten dat deze stukken dienden te worden voorgelegd.

Dit is een ernstige beoordelingsfout.

Verweerster heeft nagelaten betreffende dit onderdeel, dat ongetwijfeld cruciaal was in het maken van de bestreden beslissing, contact op te nemen met verzoeker teneinde de situatie te verduidelijken.

Er werd door verzoeker een degelijk bewijs voorgelegd dat zijn partner chronisch ziek was.

Indien zij dit als onvoldoende wil bestempelen, diende verweerster verzoeker hiervan minstens op de hoogte te stellen, zodat hij een attest kon voorleggen dat naar vorm wel voldeed aan de plots door verweerster opgelegde voorwaarden.

De inspanning om contact op te nemen met verzoeker teneinde verduidelijking te krijgen is slechts miniem, vergeleken met de gevolgen van de beslissing die verweerster heeft genomen.

Verweerster kon derhalve onmogelijk op redelijke wijze tot de bestreden beslissing komen.

Verweerster heeft de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht geschonden.

De beslissing is derhalve nietig.”

2.2.1. De Raad stelt vast dat verzoekers middel geheel is gericht tegen de beslissing waarbij hem een recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd.

2.2.2. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de beslissing waarbij verzoeker het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Zo wordt gewezen op de bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en het hierin bepaalde dat een werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking wordt genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt. Verweerder stelt vast dat dit laatste bewijs, met name dat de partner actief werk zoekt, in casu niet werd geleverd. Op deze grond oordeelt hij dat het recht op verblijf van meer dan drie maanden niet kan worden erkend. Hij benadrukt hierbij ook dat geen officiële documenten voorliggen waaruit blijkt dat de Belgische partner is vrijgesteld van de verplichting werk te zoeken en deze niet beschikbaar dient te zijn voor de arbeidsmarkt.

De motivering van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.3. In de mate dat verzoeker betoogt dat er sprake is van ernstige beoordelingsfout en aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motivering die ten grondslag ligt aan de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker betoogt tevens dat er sprake is van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij zijn, beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker beriep zich ten overstaan van het bestuur op een recht op verblijf van meer dan drie maanden als partner in het kader van een wettelijke samenwoning van een Belgische onderdaan en dit op grond van artikel 40bis, §§ 2, eerste lid, 2° en 4 juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

In dit verband stelt artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje van de Vreemdelingenwet als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

Verweerder stelt in de eerste bestreden beslissing vast dat verzoeker weliswaar aantoonde dat zijn Belgische partner een werkloosheidsuitkering krijgt, doch zonder dat hij hierbij ook het bewijs leverde dat deze laatste actief op zoek is naar werk. Hij benadrukt hierbij ook dat geen officiële documenten voorlagen waaruit blijkt dat de Belgische partner is vrijgesteld van de verplichting werk te zoeken en deze niet beschikbaar dient te zijn voor de arbeidsmarkt. Hij oordeelt dat bijgevolg niet is voldaan aan de vereiste van artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje van de Vreemdelingenwet dat de Belgische referentiepersoon dient te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Verzoeker betwist als dusdanig niet het gestelde dat hij geen bewijzen aanbracht dat zijn Belgische partner actief werk zoekt. Hij blijft daarnaast in gebreke aannemelijk te maken dat het bestuur ten onrechte heeft geoordeeld dat het enkele gegeven dat de partner, overeenkomstig een voorgelegd schrijven van de Bond Moyson van 24 april 2014, het statuut van ‘persoon met een chronische aandoening’ kreeg toegekend naar aanleiding van hoge ziektekosten, nog niet het bewijs vormt dat de Belgische partner is vrijgesteld van de verplichting beschikbaar te zijn voor de arbeidsmarkt en werk te zoeken. In deze situatie kon het bestuur niet anders dan oordelen dat de inkomsten uit een werkloosheidsuitkering niet in rekening konden worden gebracht overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

In dit verband kan ook worden gewezen op volgende overweging in het arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 van het Grondwettelijk Hof met betrekking tot het bepaalde in artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, 3° van de Vreemdelingenwet dat de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking wordt genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt:

“B.55.3. In zoverre wordt vereist dat, bij het bepalen van de inkomsten van de gezinshereniger, de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking wordt genomen op voorwaarde dat de gezinshereniger aantoont dat hij actief werk zoekt, dient artikel 40ter, tweede lid, om de redenen uiteengezet onder B.17.6.4, zo te worden begrepen dat het de Belgische gezinshereniger die een werkloosheidsuitkering geniet en vrijgesteld is van de verplichting om beschikbaar te zijn voor de arbeidsmarkt en werk te zoeken, niet de verplichting oplegt te bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

De overwegingen B.17.6.3 en B.17.6.4 van het betreffende arrest luiden:

“B.17.6.3. Teneinde recht te hebben op een werkloosheidsuitkering dient de betrokken werkloze, volgens de regels vervat in de artikelen 56 en volgende van het koninklijk besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering, in de regel aan te tonen dat hij « actief naar werk zoekt ».

De artikelen 89 tot 98bis van hetzelfde koninklijk besluit voorzien echter in bepaalde gevallen waarin de werkloze werkloosheidsuitkeringen blijft genieten en tegelijkertijd vrijgesteld is van de verplichting beschikbaar te zijn op de arbeidsmarkt en van de verplichting te bewijzen dat hij actief werk zoekt.

B.17.6.4. Met de bestreden bepaling is de wetgever niet afgeweken van de algemene werkloosheidsreglementering, die is vervat in het koninklijk besluit van 25 november 1991, meer bepaald in de artikelen 89 tot 98bis ervan. Zoals de Ministerraad aangeeft, dient artikel 10, § 5, tweede lid, 3°, in die zin te worden geïnterpreteerd dat het de vreemdeling-gezinshereniger die werkloosheidsuitkeringen geniet en die vrijgesteld is van de verplichting beschikbaar te zijn op de arbeidsmarkt en werk te zoeken, niet de verplichting oplegt te bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

Gelet op het voorgaande kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij betoogt dat een voorwaarde zou zijn toegevoegd aan de wet waar verweerder in de eerste bestreden beslissing vooropstelde dat in de situatie dat geen bewijs voorligt dat de partner actief werk zoekt, het bewijs dient voor te liggen dat deze vrijgesteld is van de verplichting beschikbaar te zijn voor de arbeidsmarkt en werk te zoeken.

Verzoeker betoogt nog dat de wet niet bepaalt welke specifieke bewijsstukken dienen te worden overgelegd teneinde aan te tonen dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen. Hij stelt dat hij aldus onmogelijk kon weten welke documenten van hem werden verwacht bij de aanvraag. Met name stelt hij dat hij niet kon weten dat hij het bewijs diende te leveren dat zijn Belgische partner is vrijgesteld van de verplichting beschikbaar te zijn voor de arbeidsmarkt en werk te zoeken. Hij stelt dat het bestuur hem alsnog had moeten contacteren teneinde hem de vereiste bewijsstukken te doen voorleggen.

Uit het gegeven dat het bewijs vrij is, volgt dat verzoeker het bewijs van voldoende bestaansmiddelen met alle middelen van recht kon bewijzen en dat hij in dit verband alle volgens hem dienstige stukken kon voorleggen. De Raad benadrukt dat verzoeker een aanvraag indiende om te worden toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en dat het dan ook aan hem toekwam om zich voldoende te informeren over het te leveren bewijs en zijn aanvraag zelf met alle dienstige overtuigingsstukken te onderbouwen. Het kwam aan verweerder enkel toe de aangebrachte stavingstukken te beoordelen en na te gaan of deze volstonden om de aanvraag in te willigen. Op verweerder rust geenszins de verplichting om, indien de aanvrager in gebreke blijft om de nodige documenten of verduidelijkingen bij zijn aanvraag te voegen, het initiatief te nemen om de aanvraag verder te stofferen.

De Raad merkt verder op dat verzoeker kon worden geacht kennis te hebben van het gestelde in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet dat hij het bewijs diende te leveren dat zijn Belgische partner beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen en dat hij hierbij, indien hij op dit punt een werkloosheidsuitkering voorlegde, eveneens diende aan te tonen dat zijn Belgische partner actief werk zoekt. Hij kon hierbij in redelijkheid ook worden geacht in kennis te zijn van het gegeven dat hij enkel kon worden vrijgesteld van deze uitdrukkelijk gestelde wettelijke vereiste aan te tonen dat de partner actief werk zoekt, indien hij kon aantonen dat zijn partner is vrijgesteld van de verplichting beschikbaar te zijn voor de arbeidsmarkt en werk te zoeken.

De Raad merkt bovendien op dat verzoeker ook in het kader van huidige procedure geen stukken aanbrengt dat zijn Belgische partner actief werk zoekt en evenmin officiële stukken dat deze laatste niet beschikbaar dient te zijn voor de Belgische arbeidsmarkt en geen werk dient te zoeken. Aldus blijkt ook geenszins het belang dat hij heeft bij het door hem gestelde dat hij door het bestuur diende te worden uitgenodigd om stukken in dit verband voor te leggen. Er blijkt zo niet dat verzoeker op dit punt nog nuttige stukken kon voorleggen. Niets verhindert verzoeker daarnaast om een nieuwe aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in te dienen, indien hij alsnog de vereiste stavingstukken kan voorleggen.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.2.4. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS